

CRISTIAN VASILE ROSKE

Pastor, Biserica VESTEĂ BUNĂ,
București

**„Aduceți-vă
aminte de mai
marii voștri,
care v-au vestit
Cuvântul lui
Dumnezeu...”
Evrei 13.7**

Amintiri cu mai marii noștri

Anul 2012 ne duce cu gândul la împlinirea a 90 de ani de la începuturile pentecostalismului din România. Între timp au plecat dintre noi, rând pe rând, toți pionierii Bisericii lui Dumnezeu Apostolice. De la unii ne-au rămas articole, interviuri și cărți, de la alții predici, de la mulți, fotografii.

Dumnezeu mi-a făcut parte de momente de părtășie cu mulți dintre înaintașii noștri, slujitori care mi-au influențat viața prin predicile lor, prin experiențele pe care le-au trăit și, nu în ultimul rând, prin lucrările și călătoriile pe care le-am făcut împreună cu unii dintre ei. Astfel, în anii '50, am avut numeroase ocazii să cunosc, chiar îndeaproape, prima familie de pentecostali din România, respectiv, pe primul președinte al pentecostalilor, Gheorghe Bradin, care, împreună cu Alecsie Vamvu și Trandafir Sandru au participat la inaugurarea Bisericii din Popa Nan (1951) – la fel cum i-am cunoscut în acei ani și pe Cojocaru, Bodor, apoi pe Matache, Bochian, Mihail Radu, Bulgăr și alții, care au făcut parte timp de mulți ani în forurile de conducere ale Cultului nostru.

Desigur, nu-l pot uita pe Ion Jiloveanu, primul slujitor pe care l-am cunoscut încă din 1947, pastorul Bisericii Asociației Pentecostale „Ucenicii Domnului nostru Isus Hristos” din București, care se aduna în modesta Casă de Rugăciuni din Splaiul Independenței. În această Adunare m-am predat Domnului, în toamna lui 1947 și am fost botezat, în 11 aprilie 1948, alături de alți 48. Sub păstoria lui Jiloveanu a luat ființă primul cor pentecostal din București. În martie 1948 m-am dus la pastorul Ion Jiloveanu și i-am spus:

- Frate, aș vrea să formez un cor ca lumea!
- Cor da, dar nu ca lumea, a replicat imediat Jiloveanu.

Și în același an, peste câteva luni, aveam să dirijez pentru prima dată în viață o cântare de cor cu ocazia primei nunți oficiate în noua sală de rugăciune a bisericii din str. Crângași nr. 23. Apoi, nu după multă vreme, aveam să cunosc și să mă împrietenesc, slujind împreună în diferite locuri, cu frați care, deși nu au avut perspectiva urcării în ierarhie, au propovăduit cu mult har Cuvântul în biserici și în afara zidurilor, fiind iubiți și deosebit

de apreciați nu numai de pentecostali, ci și de alți evanghelici: frații Nelu și Titi Crăciun, Teodor Codreanu, Constantin Caraman, Ion Pânzaru, Vasile Gașpar, Ioan Mihalaș, dr. Diac, și alții. De la fiecare am avut de învățat câte ceva, din vorbirile lor, ca și din felul cum au suferit pentru Evanghelie, pregătindu-mă astfel pentru viitoarele percheziții, anchete, mutări și destituiri din serviciile pe care le-am avut, datorită colaborării cu persoane din activitatea creștină clandestină.

Întrucât mai multe persoane, frați și surori, de diferite vârste, mi-au sugerat, nu de puține ori, să evoc momente din trecutul meu, respectiv, din istoria Bisericii Pentecostale, am considerat că acum este timpul potrivit

49 de candidați pregătiți pentru botezul oficiat în râul Dâmbovița de pastorul Ion Jiloveanu, la 11 aprilie 1948.

să fac aceasta, stimulând astfel și pe alți veterani să-mi urmeze exemplul.

Într-o cântare a lui Asaf se spune: „*Îmi deschid gura și vorbesc ... vestesc înțelepciunea vremurilor străvechi. Ce am auzit, ce știm, ce ne-au povestit părinții noștri, nu vom ascunde ... ci vom vesti neamului de oameni ... puterea Lui și minunile pe care le-a făcut*” (Ps.78.1-4).

Adolescenții și tinerii din bisericile noastre nu cunosc greutățile prin care au trecut credincioșii în anii comunismului, adunându-se și rugându-se în locuri (săli) fără aprobarea autorităților, mulți fiind amendați și chiar închiși pentru aceasta, apoi, alții adunându-se în camere supraaglomerate pe căldură insuportabilă sau în ierni geroase, fără căldură, și nu de puține ori, cu întreruperi de curent. Și cu toate acestea, numărul celor care cereau botezul (de asemenea, restricționat) creștea, aveau loc vindecări supranaturale, minuni, care deranjau autoritățile, acestea încercând cu tot felul de mijloace intimidarea frățietății, mergând până la agresarea credincioșilor, cum s-a întâmplat în primăvara anului 1948, în Adunarea din Splai, când câțiva indivizi s-au ridicat în timpul predicii, unul aprinzându-și o țigară, iar ceilalți scoțând pumnale și băte, lovind în stânga și în dreapta, până la sânge pe frați, pe surori și adolescenți.

Cercetând cu atenție evenimentele din istoria Bisericii Apostolice, putem constata că, nu de puține ori, anumite restricții, prigoniri, pierderi, s-au transformat ulterior în binecuvântări, așa cum s-a întâmplat cu evenimentele dureroase din viața lui Iosif (Gen. 37-50). Apostolul Pavel scria în Romani 8.28: „*Pe de altă parte, știm că toate lucrurile lucrează ÎMPREUNĂ spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu ...*”. Bunăoară, dacă nu ne băteau în Adunare și nu o devastau în 1948, până la nefolosirea ei, nu ne mutam așa de repede într-o nouă construcție din București, pe str. Crângași nr. 23, realizată în mai puțin de jumătate de an. Și dacă nu eram scos în 1973 din serviciul foarte bun, de la Academia Agricolă, pe motivul că am folosit timpul vorbind despre credința în Dumnezeu și distribuind Nou Testament și literatură creștină, nu aș fi putut ajunge să lucrez cu normă întreagă la sediul Cultului Pentecostal, respectiv la redacția revistei.

În Epistola către Evrei citim, la cap.13.7: „*Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu...*”.

Voi evoca, deci, cu ajutorul Domnului, evenimente, experiențe spirituale, din viața unor personalități pentecostale pe care le-am cunoscut, care m-au ajutat, sprijinit, ridicat în momente grele, cu unii dintre ei, pe parcursul unui jumătate de secol. Și voi începe cu Trandafir Sandru, primul demnitar

al Cultului pe care l-am cunoscut după întoarcerea mea la Domnul, omul care m-a învățat multe, cu care am pornit revista „Buletinul Cultului Pentecostal” în 1953, colaborând la editarea de cărți, calendare, manifestări, persoana care mi-a oferit o catedră la Seminar, mai întâi, și apoi la Institut. Cu el am călătorit în numeroase țări, participând la Congrese și Festivități împreună. Trandafir Sandru este omul care m-a marcat profund, dând naștere unei prietenii deosebite, folositoare în Lucrarea Domnului.

Trandafir Sandru rămâne în memoria mea ca un om al rugăciunii, al studiului și folosirii timpului cu multă eficiență în slujba Domnului. Nu de puține ori, colegii de serviciu îl găseau rugându-se pe genunchi și cu glas tare, atunci când deschideau ușa biroului pentru o consultare sau pentru o semnătură pe corespondență. Când plecam în călătorie, după ce ne urcam în mașină își punea mâinile pe volan și începea să se roage specific, cerând protecția divină peste roți, peste motor etc. Chiar și la servirea unei cafele, cerea în prealabil binecuvântarea. Atunci când interveneau probleme mari, invita pe toți cei care lucrau la Centrul Cultului la o rugăciune comună, prezentând cazul anume. Și Dumnezeu lua aminte la rugăciunile slujitorilor Săi din Carol Davila 81, chiar dacă nu întotdeauna așa cum ar fi dorit ei.

(va urma)

**Adunare
festivă la
Biserica
Pentecostală
din Calea
Crângași nr.
23, în anul
1974.**

